

Wayaqheel – Exodus 35:1 – 38:20

Aliyah 2 – Exodus 35:21 – 35:29

In dit gedeelte lezen we dat de Israëlieten allerlei **materialen** kwamen brengen. Hiermee wilden ze bijdragen aan de Tabernakel, de priesterkleding en priesterdienst. Met nadruk staat hier vermeld dat de Israëlieten dit op vrijwillige basis deden. Het stuk begint namelijk met: *toen kwamen alle mannen, wiens hart hem in beweging zette en ieder, wiens geest hem gewillig maakte...* De Israëlieten die kwamen, werden in beweging gezet door hun hart en hun geest. De motivatie kwam dus van binnenuit.

Hierin komt gelijk al een belangrijke les naar voren. Voordat we het over onze bijdrage of gave gaan hebben, is het belangrijk om te beseffen dat het een zaak van het hart is. Eerst komen ons hart en onze geest in beweging en dat uit zich vervolgens in het geven en in onze gaven. Dit leert ons dat de **relatie met de Heer** altijd voorop dient te gaan. Wij verliezen ons hart aan God en onze geest wordt zo verlangend om God te dienen, dat de gaven zeker gaan volgen. Dus eerst komt de **intimiteit** en dan de uiting daarvan.

We hebben al in de eerste *aliyah* van *parshat Terumah* kunnen zien dat de materialen van de Tabernakel symbool staan voor de **Geestesgaven** in de gemeente van Yeshua. Wij worden met elkaar tot een geestelijke Tempel van God gebouwd en ieder draagt daarin zijn eigen steentje bij. We krijgen allemaal een unieke gave, die we ten dienste van het geheel kunnen inzetten. Zo dragen we allemaal onze eigen materialen aan voor de geestelijke Tempelbouw.

Maar ook voor het beoefenen van de gaven van Geest geldt hetzelfde principe. De gaven van de Geest dienen **niet centraal** te staan, maar Yeshua staat centraal. Wij verliezen eerst ons hart aan Yeshua. En omdat wij zo verliefd worden op Hem, gaat ons hele leven om Hem draaien. Ons hart en onze geest worden dan zeer gewillig om een bijdrage te leveren aan de bouw van Zijn Tempel. De beoefening van de gaven van de Geest is hier een uiting van. Eerst de intimiteit met Yeshua en dan de uiting van de gaven.

In sommige kringen gaat het streven naar de gaven van de Geest een eigen leven leiden. Dan wordt dat **een doel op zich**. In andere kringen krijgt dit een iets andere uiting, namelijk in het streven naar de gehoorzaamheid van Gods Woord en zijn **Thora**. Ook dit kan een doel op zich worden. Dan worden we in dit gedeelte weer even stilgezet: de intimiteit met God komt eerst en de gaven en de werken volgen daarop. Waar de Geest van de Heer is, daar is **vrijheid**.¹ We gaan in volle vrijheid en van binnenuit de gaven en werken doen, omdat we een relatie hebben met onze Heer. Dat laatste heeft onze focus.

In Markus 16:17-18 staat het volgende geschreven: *En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze **tekenen volgen**: in Mijn Naam zullen zij demonen uitdrijven; in vreemde talen zullen zij spreken; ... op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden.*

¹ 2 Korinthe 3:17.

We zien dat deze tekenen ons zullen volgen. Deze tekenen leiden ons dus niet, maar zij volgen op onze **intieme levenswandel** met de Heer. Zij komen daar onvermijdelijk in mee. We mogen ons daar wel naar uitstrekken, maar daar mag onze **hoofdfocus** niet liggen. Dit sluit aan bij wat we in de eerste *aliyah* van de huidige *parshah* al bespraken. De tekenen en manifestaties van God, worden beleefd in het gedeelte van de Tabernakel, dat **het Heilige** wordt genoemd. Maar in **het Heilige der Heiligen** heerst de **stilte**. Daar komen we tot rust en beleven we de intieme relatie van hart tot hart met onze Heer. Dat is het centrale punt van ons geloofsleven.

Dit mag een stuk **ontspanning** geven. We hoeven niet steeds op de toppen van ons kunnen te lopen en we hoeven niet steeds ons geloof op te pompen, zodat we op grote hoogten kunnen vliegen. We hoeven niet steeds op onze tenen te lopen om de Thora perfect uit te leven. Nee, dit alles **volgt ons**, als wij de intieme relatie met de Heer kennen. Onze roeping is simpelweg: verliefd worden op Yeshua, onze Bruidegom. Als de stille en vertrouwelijke omgang met Hem in het centrum komt te staan, dan gaat de rest op Zijn tijd volgen. Niet op onze tijd, maar **op Gods tijd**, zal dit dan allemaal gestalte gaan krijgen, in ontspanning. Net als dat de Israëlieten door hun hart en geest bewogen werden om op de juiste tijd de materialen voor de Tabernakel aan te dragen.

De huidige *aliyah* is daarmee een voorafschaduw van het **nieuwe verbond**. Waar het verbond van de Sinaï vooral over verplichtingen gaat, daar gaat het nieuwe verbond van Shavuot (Pinksterfeest) over de Geest, die ons van binnenuit vernieuwt. Op de Sinaï werd de wet gegeven, als uiterlijke letter. Dan gaat het over: **je moet en je zult...** Met Shavuot werd de Geest uitgestort, die de wet in ons hart gaat schrijven. Dan gaat het over: **je wilt en je verlangt...**

Hier zien we al een voorproefje daarvan. De mensen brachten de Tabernakelmaterialen uit eigen beweging. Niet omdat de Thora hen dat voorschreef, maar omdat zij door hun hart en geest gedrongen werden. Zij verlangden God te dienen hierin. Zoals een Bruidegom en een Bruid graag geschenken aan elkaar geven, zo wilden zij hun gave aan de Heer geven.

Wat verder opvalt in deze *aliyah* is dat als eerste de vrouwen genoemd worden, die hun **gouden sieraden** kwamen brengen. Zij brachten hun kettingen en oorknoppen en andere sieraden om deze om te smelten voor de Tabernakelvoorwerpen. Dit staat in sterk contrast met de geschiedenis van het **gouden kalf**, dat maar kort daarvoor had plaatsgevonden. Toen brachten de vrouwen hun sieraden om daar een gouden kalf mee te maken. Uiteindelijk was God toen zo boos, dat Hij de vrouwen verbood hun sieraden nog langer te dragen.²

Kennelijk hadden de Israëlieten door de crisis van het gouden kalf **een les geleerd**. Er was daadwerkelijk van binnen een verandering opgetreden. Bij het gouden kalf vervielen de Israëlieten nog tot afgodendienst, maar nu waren zij totaal gewillig om met hun sieraden bij te dragen aan Gods Tabernakelvoorwerpen. Als we het wat negatiever

² Exodus 32:2-4, 33:4-6.

interpreteren, dan handelden ze hier misschien uit een stuk schuldbesef. Ze beseften dat ze het helemaal verkeerd hadden gedaan met het gouden kalf en wilden dit nu goedmaken door hun bijdrage aan de Tabernakel te geven. Hoe het ook zij, de Israëlieten waren gewillig en brachten vrijwillig hun gaven. En dat is iets heel bijzonders.

Mooie kleding en persoonlijke verzorging worden op verschillende plaatsen in de Bijbel aangemoedigd.³ Wij zijn beeld dragers van God en we hebben de roeping goed voor dit beeld van God te zorgen. Maar **sieraden** hebben wel altijd een **dubieuze status** gehad in de Bijbel. Misschien wel omdat zij de aandacht teveel naar de menselijke schoonheid kunnen trekken en soms zelfs verleidend kunnen zijn.

Sieraden zijn wel toegestaan en komen soms positief naar voren in de Bijbel, maar in 1 Petrus 3:3-4 staat: *Uw sieraad moet niet bestaan in iets uiterlijks: het vlechten van het haar, het dragen van **gouden sieraden** of aantrekken van mooie kleren; maar uw sieraad moet zijn de verborgen mens van het **hart**, met het onvergankelijke sieraad van een **zachtmoedige en stille geest**, die kostbaar is voor God. Want zo tooiden zich voorheen ook de heilige vrouwen, die op God hoopten, en hun eigen mannen **onderdanig** waren.*

Dit sluit aan bij de *aliyah* van vandaag. De vrouwen legden hun sieraden af, maar zij tooiden zich wel met een nederige en gewillige geest. Zij volgden hun mannen, die gewillig van hart waren om hun gaven aan de Heer te geven. De mannen kwamen **eenparig met de vrouwen** naar Mozes toe om hun gaven te geven, staat er in de *aliyah* beschreven. Geen wanklank werd hier gehoord. Geen spootje van rebellie. Mannen en vrouwen kwamen met een verenigd hart en een verenigde geest om hun eigen sieraad in te ruilen voor Gods sieraad. We zien die eenparigheid van man en vrouw ook in de structuur van de *aliyah* naar voren komen. De verzen worden namelijk in elkaar **geweven**:

In vers 22 worden gouden voorwerpen gebracht.	hard
In vers 23 brengen de mannen het materiaal voor de koninklijke doeken.	zacht
In vers 24 worden zilver, koper en hout gebracht.	hard
En in vers 25 gaan de vrouwen de koninklijke doeken spinnen.	zacht

Het mooie is dat de mannen het materiaal voor de koninklijke doeken brengen en de vrouwen deze spinnen. Het is een prachtig **samenwerkingsverband**. Dit laat ook de verschillende roeping van mannen en vrouwen mooi naar voren komen. Mannen zijn vaak wat functioneler ingesteld en dragen het basismateriaal aan. De vrouwen gaan hiermee op creatieve wijze aan de slag en maken er iets van, dat praktisch bruikbaar is. Dit is uiteraard een globaal verschil tussen man en vrouw, waar uitzonderingen op bestaan.

Het stelt ons wel voor de vraag of we zowel man als vrouw recht doen in onze gemeentes. Naar mijn gevoel is de publieke godsdienstbeleving veelal een mannenzaak. De theorie is present en de materialen zijn aanwezig, maar de **creatieve en praktische toepassing** op het leven van alle dag wil nog wel eens ontbreken. Kunnen we hier met Gods hulp een mooi samenwerkingsverband van maken misschien...?!

³ Genesis 24:22, Spreuken 31:21-22, Mattheüs 6:17, Efeze 5:29-30.

Tenslotte, het bouwen van een Tent voor God lijkt **niet zo functioneel** te zijn. De meer praktisch ingestelde mensen onder ons zullen zich misschien afvragen waarom dit nu zoveel tijd, aandacht, energie en materiaal moet kosten. En waarom is er zoveel ruimte in de Thora ingeruimd voor de beschrijving van de Tabernakel? Alles wordt twee keer tot in detail beschreven. Dit is toch totaal niet functioneel? Waarom niet liever de aandacht voor de armenzorg, voor evangelisatie, voor middelen om het Beloofde Land te bereiken en in te nemen?

Toch zullen we in onze wandel met de Heer onze functionele *mindset* vaak op pauze moeten zetten. De prachtige en koninklijke materialen, die in dit gedeelte naar God gebracht worden, zijn een pure **daad van aanbidding**. Het gaat erom dat God met schoonheid bekleed wordt. God wordt de eer en de hulde daarmee gebracht. Dit is totaal niet functioneel, maar anderzijds is het de belangrijkste daad die wij mensen kunnen verrichten, namelijk het aanbidden van God. Daarvoor zijn wij geschapen.

Het is goed om te beseffen dat wij niet in de eerste plaats een doe-club zijn, waarbij de handen uit de mouwen gestoken moeten worden. Nee, wij zijn in de eerste plaats een **Koninklijk priesterschap** voor God.⁴ Onze eerste roeping is God te eren en te aanbidden. Om Hem al onze **creativiteit, liefde en schoonheid** te geven. En om onszelf vervolgens in Gods schoonheid en liefde te hullen, als in een priesterkleed.

Opnieuw gaat dit om de **intieme omgang** met de Heer. Het begint bij ons hart en onze geest. En allerlei aspecten van schoonheid en liefde komen hierin mee. We kunnen God eren met ons zingen, met dans, met vlaggen, met het aankleden van een gebedsruimte, door te knielen, met stilte, door proclamatie, met tongentalen, in schilderijen, en noem maar op... Laat alles een **liefdeslied** zijn voor de Heer. Wees creatief en word weer een beetje kind. Laat jouw hart jou opheffen en laat jouw geest jou gewillig maken, zoals het eerste vers van onze *aliyah* zegt. Volg je hart en aanbid God!

Wat hebben we nu geleerd?

1. De intimiteit met de Heer staat centraal
2. Gaven van de Geest en daden zijn geen doel in zichzelf, maar volgen daarop
3. Bij het nieuwe verbond staat de vrijheid van de Geest centraal
4. De Israëlieten hebben hun les geleerd van de crisis met het gouden kalf
5. Persoonlijke verzorging en mooie kleding worden aangemoedigd in de Bijbel
6. Sieraden hebben een dubieuze status in de Bijbel
7. Mannen en vrouwen vullen elkaar aan in de dienst van de Heer
8. Het leven met God is vaak niet zo functioneel
9. Wij zijn een Koninklijk priesterschap, wat aanbidding onze eerste roeping maakt
10. Al onze creativiteit, liefde en schoonheid mogen we daarin leggen

⁴ 1 Petrus 2:9.